



Foto: Anders Rye Skjoldjensen

Næste skridt mod at skabe reel mangfoldighed: Vores hverdag skal vise os kroppe, der ser ud på alle mulige måder

Lige nu er der en stor interesse for kropsmangfoldighed. Kropspositivismen stormer frem på de sociale medier. Der bliver vist datingprogrammer og skønhedskonkurrencer med mennesker med handicap. Det udvider vores kropsbilleder og er en fin udvikling, men er vi ikke snart klar til at tage det næste skridt mod at skabe lige muligheder og få mangfoldigheden ud i virkeligheden?

8. marts hvert år samles omkring 40 kvinder i alle aldre i min mosters fælleshus i Birkerød i anledning af kvindernes internationale kampdag. Arrangementet trækker i historiske tråde tilbage til en lang forsamlingshuskultur, hvor man spiser og synger sammen, holder taler og debatterer. For det gør vi også. Alle har en ret med til fællesbuffeten, min moster har på forhånd forberedt en talerrække med kvinder, der har noget på hjerte. Det kan være alt fra storpolitiske emner til små anekdoter fra et kvindeliv. Bagefter er der fællessang med alle klassikerne fra 70'ernes kvindeoprør.

Jeg har deltaget i disse arrangementer hvert år, siden jeg var 13, og selv om jeg i starten måske havde en lidt ironisk distance til hele præmissen om, at kvinder stadig har en kamp at kæmpe, blev jeg med tiden klogere, og nu kan jeg se, hvor stor betydning disse arrangementer har haft for min politiske bevidstgørelse.

En bevidstgørelse, som senere fik mig til at gå ind i handicappolitik. Her gik det op for mig, at ligestilling for mig ikke kan reduceres til køn alene. Ligestilling er så meget mere.

Ligestilling handler om at blive set, hørt og forstået som gruppe, uanset om det er en gruppe defineret ud fra etnicitet, hudfarve, seksualitet, social baggrund eller vores krops fysiske eller psykiske formåen.

Det er ikke noget nyt, at vi lever efter nogle ret snævre kropsidealer, der er blevet så internaliseret i os, at vi tror, at den ideelle krop også er den normale krop. Hvilket efterlader de fleste af os med en følelse af skam over at afvige fra det, vi har besluttet at kalde normalt. Det er derfor, det er så vigtigt, at så mange forskellige slags kroppe bliver repræsenteret i medierne, så vi vænner os til et mere nuanceret kropsbillede. Den rette repræsentation skaber empati og forståelse og knytter os sammen som mennesker.

Heldigvis er der en positiv tendens i disse år: Stadig flere kropsaktivister dukker op, særligt på de sociale medier, og hvis du vil, kan du fylde dit feed med tykke, tynde, skæve, glatte og krøllede kroppe. Flere står frem og fortæller deres historier i skrift og billeder. Det er godt. For jo flere kroppe vi er vant til at se, desto mere almindelige bliver de, og dermed skal færre gå rundt og føle sig forkerte og anderledes.

Over 200.000 har i den seneste tid fulgt DR's forsøg på at for at presset deforme kroppe ned i fastlåste, ikkeeftergivende skønhedsidealforme. Intentionen om at sætte fokus på den anderledes krop var prisværdig. Desværre endte selve konkurrencen med at handle om alt andet end kroppe, og det havde være mere passende at kalde programmet for 'Danmarks lækreste personlighed'.

For mig er det vigtigt at understrege, at næste trin efter positiv kropsaktivisme på de sociale medier ikke er nået, ved at de etablerede medier nu prøver at følge trop, så vi kan se anderledes kroppe på skærmen. Næste trin er at skabe rammerne for, at alle vores kroppe uanset forudsætninger kan møde hinanden ude i virkeligheden. Det er på tide, at vi indser, at hvis du har en begrænset krop, har du også begrænsninger i samfundet. Mangfoldighed er god ting, en smuk ting, en trendy ting, men vi skal ville den, ikke blot hylde den.

Vi bliver nødt til at erkende, at forudsætningerne for at møde anderledes kroppe eller kroppe med synlige og usynlige handicap ude i virkeligheden er dårlige. Ifølge Vive har 60 procent af mennesker i alderen 20-35 år, der har et større handicap, ikke fuldført en uddannelse, og de er heller ikke i gang med en. Til sammenligning gælder det for 25 procent af unge i samme aldersgruppe uden et handicap.

Andre undersøgelser ligeledes fra Vive viser os, at det kun er lidt over halvdelen af danskere med et handicap, der er i beskæftigelse. Det er derfor ikke nok at vise anderledes kroppe på skærmen, vi bliver nødt til at turde at gå endnu længere. Vi skal arbejde for at skabe mulighederne og betingelserne for, at flere med handicap kan tage en uddannelse og komme i beskæftigelse. På den måde kan vi sikre, at kropsmangfoldigheden ikke bare er noget, der er forbeholdt vores virtuelle virkelighed, men at vi også i vores fysiske hverdag kan møde kroppe, der ser ud på alle mulige måder.

SIGRID STILLING NETTEBERG, Udviklingskonsulent i Duos og konsulent i handicapliv og -identitet